

Arrest

nr. 211 737 van 29 oktober 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Kardinaal Mercierplein 8
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 februari 2017 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 11 augustus 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.02.2017 werd ingediend door :

Z., F. Z.

nationaliteit: Marokko

geboren te E. A., T. op (...)1994

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam in oktober 2013 samen met haar ouders naar België en werd op 31.01.2015 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 30.11.2015. op 14.01.2016 werd de beslissing genomen tot intrekken van het verblijf van betrokkene en werd haar op 23.01.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor familie onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

*De overige aangehaalde elementen (opleiding Nederlands heeft gevolgd en nog wenst te volgen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dienaangaande als volgt:

“Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk, werd genomen in strijd met de bepalingen van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, alsook de gehanteerde juridische praktijk binnen de al ruime appreciatievrijheid van de verwerende partij;

Dat de verwerende partij opwerpt in haar formele motivering dat de middelen opgeworpen door verzoekster om te komen tot regularisatie, zijnde het feit dat na het bevel om het grondgebied te verlaten van haar ouders dat ook op haar weerslag had en deze ouders terug werden gemachtigd tot verblijf ingevolge een arbeidsovereenkomst van vader, zij geen aanspraak meer kon maken op deze gezinshereniging, zij maar zelf gevolg moest geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten om niet terug te keren naar het land waar haar vader een machtiging tot verblijf had daar waar ingevolge het vervallen van de machtiging verblijf zij integendeel diende terug te keren naar Marokko om van daaruit maar de vraag te stellen voor gezinshereniging weze het op grond van artikelen 9, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 wat ongetwijfeld zou worden geweigerd nu formeel op basis van deze artikelen verzoekster mogelijks niet meer in aanmerking zou komen voor gezinshereniging;

Dat deze redenering zonder meer kafkaïaans is;

Dat hier verzoekster die een gewoon, normaal, voorzichtig en redelijk mens is zelfs niet kan begrijpen wat de bedoeling van de verwerende partij is en zich de vraag stelt hoe deze redenering juridisch steek kan houden wanneer een kind ten laste zijn verblijfsrecht beëindigd ziet ingevolge het verlies verblijfsrecht van de ouder die dit gemakkelijk kan herstellen en vervolgens op haar beurt het kind dat volledig ten laste is en deel uitmaakt van het gezin dit niet meer vermag ...;

Dat deze motivering dan ook niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte daar waar ze indruist tegen iedere beleidslijn, verzoekster alles heeft gedaan om deel te nemen aan het leven in de onthaalmaatschappij en op een zo goed mogelijke manier met respect voor de overheid, de Belgische maatschappij, haar waarde en bevolking;

Dat uwe Raad zal vaststellen dat de verwerende partij slechts vaststelt dat verzoekster dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten zonder zich evenwel de vraag te stellen dat indien zij dit zou doen zij überhaupt nog gebruik kan maken van enig artikel in de wet om terug te keren in het gezin waarvan zij deel uitmaakt;

Dat dit niet het voorwerp uitmaakt van het onderzoek ten gronde zoals aangegeven door de verwerende partij maar integendeel deel uitmaakt van het onderzoek naar de uitzonderlijke omstandigheden;

Dat de verwerende partij zeer goed weet dat wanneer vertoogster het Rijk zal verlaten ieder argument komt te vervallen om een aanknopingspunt te vinden die een machtiging tot verblijf zou verantwoorden weze het conform artikel 9, 10 dan wel 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980;

Dat hier derhalve een kringredenering wordt georganiseerd daar waar de Dienst Vreemdelingenzaken zeer goed weet dat vertoogster indien zij gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten zij nooit meer naar het Rijk zal kunnen komen;

Dat de motivering niet draagkrachtig is noch in feite noch in rechte;

Overwegende dat artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:

“ Artikel 2

De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Overwegende dat artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat:

“ Artikel 3

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Deze verplichting tot uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering wordt bovendien formeel onderschreven door artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 dat uitdrukkelijk stelt dat:

“ Artikel 62

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.”

Overwegende dat niet alleen de motivering in feite en in rechte correct moet zijn, maar dat hier niet de betrokken administratie de mogelijke toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 kan opwerpen om te komen tot een conclusie à contrario, zeker niet wanneer de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 eventueel zou kunnen worden uitgesloten bij gebreke aan aangrijpingspunten;

Dat indien een beslissing leidt tot een afwijzing op grond van de toepassing van een bepaald artikel verwijzend naar een ander artikel er ook moet worden aangewezen dat dit artikel in casu artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980 toepasselijk kan zijn op onderhavig geval;

Overwegende dat de bestreden beslissing dan ook formeel in strijd is met artikel 62 van de wet van 15 december 1980;

Dat de reden waarom vertoogster niet wordt toegelaten tot de grond van de procedure helemaal ingaat tegen de draagkrachtige motivering in bestuurszaken;

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt;

Dat vertoogster dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Het tweede middel is ernstig;”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat gelden dat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en art. 62 Vreemdelingenwet allen de formele motiveringsplicht betreffen.

Bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

Verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In tegenstelling tot wat verzoekende partij opwerpt, motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris wel degelijk omtrent haar verblijf in België (zie supra).

De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen in de bestreden beslissing laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekende partij hun beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hen geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is verweerder de mening toegedaan dat het tweede middel van verzoekende partij onontvankelijk is.

Ondergeschikt en geheel ten overvloede herhaalt verweerder dat de gemachtigde van de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt bij zijn oordeel of een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk is.

Verweerder verwijst ter zake naar zijn repliek op het eerste middel van verzoekende partij, dat alhier niet nodeloos zal worden herhaald.

De gemachtigde besloot geheel terecht, op basis van de in het eerste middel aangehaalde elementen, dat het verblijf van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Het loutere gegeven dat verzoekende partij het niet eens is met de beslissing van de gemachtigde, doet hieraan geen afbreuk.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3. Beoordeling

De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Samen met de verweerder in de nota met opmerkingen wordt vastgesteld dat de thans bestreden beslissing is gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook de feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is. In de bestreden beslissing wordt concreet toegelicht dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland.

Uit de kritiek van die de verzoekster in haar drie middelen naar voor brengt, blijkt inderdaad dat de verzoekster de motieven van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing kent. In tegenstelling tot hetgeen de verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, ontleent de loutere gegeven dat de verzoekster weet welke feitelijke en juridische overwegingen aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, haar nog niet het belang bij de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 legt immers niet enkel op dat de motieven moeten worden weergegeven in de akte, maar tevens dat deze motieven afdoende moeten zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. *In casu* voert de verzoekster duidelijk aan dat de motivering niet draagkrachtig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In het licht van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 staat daar aan de kant van het bestuur de verplichting tegenover om, wanneer hij de aanvraag onontvankelijk verklaart, in de beslissing op draagkrachtige wijze aan te geven waarom de door de aanvrager naar voor geschoven elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die een beletsel vormen om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag van 22 februari 2017 het volgende naar voor heeft gebracht:

“1. Feiten en voorafgaanden

Verzoekster arriveerde in België in oktober 2013. Zij verkreeg haar verblijf op basis van haar vader, dewelke heden terug in het bezit is van een geldige A-kaart. (RRN: ...)

In januari 2016 verloor de heer Z. op onfortuinlijke wijze zijn geldig verblijf, waardoor ook verzoekster haar verblijfsrecht verloor.

In de tijd dat zij zich geldige wijze in het Rijk bevondt (sic) heeft zij zich steeds ingezet voor haar integratie in de Belgische samenleving. Zij volgde een integratiecursus (stuk 2) en heeft zich steeds vol overgave ingezet om de Nederlandse taal onder de knie te krijgen (stuk 3). Met het oog op een inschrijving bij een hoge school of een Universiteit wenst zij zich zo spoedig mogelijk terug in te schrijven bij CVO Crescendo om het nodige niveau hiertoe te bereiken (stuk 4).

Heden verblijft de hele familie terug op legale wijze in België, doch werd haar verzoek om zich in te schrijven als reguliere student, teneinde haar opleiding Nederlands af te maken en zich achteraf in te schrijven voor hogere studies geweigerd.

Heden verzoekt mevrouw Z. uw diensten om haar verblijf te België te regulariseren op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2. Ontvankelijkheid & Gegrondheid

Verzoekster legt een kopie van haar Marokkaanse paspoort voor aan uw diensten (stuk 1). Tevens legt zij haar verlopen kaart van langdurig ingezetene te Spanje (stuk 5) en een kopie van haar verlenging van deze kaart voor aan uw diensten (stuk 6).

Tevens legt verzoekster een bewijs van betaling van de retributie voor aan uw diensten. (stuk 7)

Als algemene regel geldt voorts dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat de R.v.St. in zijn arrest nr.73.025 dd 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden niet enkel omstandigheden van overmacht zijn, doch dat verzoekster in die optiek dient aan te tonen dat het

voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om de betrokken machting aan te vragen. Dit omvat tevens een schending van haar grondrechten.

Dat men hier steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Dat in die zin, wanneer de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de gevolgen, de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig is voor betrokkene en zij aldus buitengewone omstandigheden kan invoeren.

In casu doet verzoekster beroep op buitengewone omstandigheden, teneinde haar in de mogelijkheid te stellen haar aanvraag in België in te dienen. Inzake wenst verzoekster te verwijzen naar het artikel 8 van het EVRM. Dit artikel stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Het begrip „gezinsleven" in voormeld artikel 8,15e lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Ge! t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Dat verzoekster wel degelijk een effectieve gezinssituatie beleeft, waarbij een zeer hechte relatie bestaat tussen haar en haar familie. Verzoekster is immers tot op heden woonachtig in haar ouderlijke huis en is volledig ten laste van haar ouders. Dat het tevens wordt aanvaard dat de relationele band die een jonge volwassene met zijn of haar ouders onderhoudt eveneens onder het begrip familieleven valt.

Het is inderdaad zo dat "family ties between adults and their parents or siblings attract lesser protection unless there is 'evidence of further elements of dependency, involving more than the normal, emotional ties" (Benhebba v France App No 53441/99, 10/07/2003 para 36) Een gezinsleven zal dan zeker bestaande zijn in geval de jongvolwassene nog geen eigen gezin heeft, en zeker wanneer zij tot op heden inwonend is bij zijn of haar ouders. Het kan immers niet zijn dat een individu steeds een gezinsleven heeft gehad, doch dat dit plots onbestaande wordt beschouwd vanaf zijn of haar 18e verjaardag.

Dat het Hof van Justitie voorts in een van hun interpretaties het volgende stelde: "Om te beginnen moet eraan worden herinnerd dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM deel uitmaakt van de grondrechten die volgens vaste rechtspraak van het Hof in de communautaire rechtsorde worden beschermd (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 41, en Akrich, punten 58 en 59). Dit recht om samen te leven met zijn naaste verwanten brengt voor de lidstaten verplichtingen mee die negatief kunnen zijn, wanneer één van de lidstaten een persoon niet mag uitzetten, of positief, wanneer hij verplicht is een persoon toe te laten op zijn grondgebied en er te laten verblijven.

Zo heeft het Hof geoordeeld dat ook al waarborgt het EVRM het recht van een buitenlander om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven niet als een grondrecht, het uitsluiten van een persoon uit een land waar zijn naaste verwanten wonen, een inmenging kan zijn in het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dit wordt beschermd door artikel 8, lid 1, EVRM (reeds aangehaalde arresten Carpenter, punt 42, en Akrich, punt 59)

Zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld in § 31 van zijn arrest S en v. Nederland van 21 december 2001, kan voorts „artikel 8 [EVRM] positieve verplichtingen meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijke „eerbiediging" van het gezinsleven. De op dergelijke verplichtingen toepasselijke beginselen zijn vergelijkbaar met die welke gelden voor negatieve verplichtingen. In beide gevallen moet rekening worden gehouden met het juiste evenwicht dat tot stand moet worden gebracht tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel; in beide gevallen beschikt de staat over een bepaalde beoordelingsmarge (arresten Gul [v. Zwitserland van 19 februari 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-I], blz. 174, § 38, en Ahmut [v.

Nederland van 28 november 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VI, blz. 2030], § 63)" (Hof van Justitie in de zaak C-540/03 (Parlement v. Raad) van 27 juni 2006)

Dat verzoekster tevens wenst te wijzen op een arrest van de Raad van State van 2009 dat stelt dat "artikel 8 primeert als hogere norm boven de Wet van 15 december 1980: de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet. Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij (...) anderzijds." (RvS, 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150)

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat het gezinsleven van verzoekster haar in de weg staat een aanvraag op te starten in haar land van herkomst. Dat zij zich tevens wenst te beroepen op haar recht op gezinsleven met het oog op het verkrijgen van een humanitaire regularisatie, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat haar hele kerngezin zich op legale wijze in België bevindt, doch dat er geen wettelijke mogelijkheden openstaan voor verzoekster om een gezinshereniging op te starten, dit gelet op haar meerderjarige leeftijd. Dat dit een schending inhoudt van haar recht op een gezinsleven. Dat hieraan tegemoet kan worden gekomen middels een humanitaire regularisatie conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster bovendien een zeer lange periode op legale wijze verbleef in Spanje. Dat zij hier een langdurig ingezetene statuut heeft. Dat zij naar Spanje verhuisde op een zeer jonge leeftijd en zij al haar vormingsjaren in Spanje heeft doorgebracht. Dat zij te Marokko niemand heeft om haar te ondersteunen, noch financieel, noch door het bieden van onderdak en voedsel. Dat zij heden niet meer dan een theoretische connectie heeft met haar land van herkomst, namelijk de nationaliteit.

Dat verzoekster voorts in oktober 2013 tesamen met haar ouders naar België verhuisde alwaar zij een opleiding Nederlands opstarte (stuk 3), met het oog op het starten van hogere studies. Dat zij deze opleiding heden wenst af te werken, doch hier niet toe in de mogelijkheid is, gelet op haar irreguliere verblijfsituatie. Zij heeft echter de garantie gekregen van de onderwijsinstelling dat een herinschrijving mogelijk zal zijn bij voorlegging van een geldig verblijfsdocument. (stuk 4)

Dat zij in België tenslotte de volledige ondersteuning heeft van haar gezin, dat zij tot op heden inwoont bij haar ouders, dewelke haar op alle mogelijke wijzen ondersteunen. Dat zij hier tevens is ingeschreven bij de mutualiteit. (stuk 8)"

De verzoekster betoogt onder meer dat niet kan worden ingezien wat de bedoeling is van de gemachtigde wanneer zij als kind ten laste het verblijfsrecht beëindigd ziet ingevolge het verlies van het verblijfsrecht van de ouder die dit gemakkelijk kan herstellen terwijl het kind dat volledig ten laste is en deel uitmaakt van het gezin dit niet meer mag.

De Raad merkt op dat uit de hierboven geciteerde aanvraag blijkt dat de verzoekster heeft gewezen op de particulariteit dat zij sinds 2013 een verblijfsrecht had in België in functie van haar vader die, nadat zijn verblijfsrecht werd beëindigd, inmiddels terug in het bezit is van een A-kaart. De verzoekster heeft tevens aangehaald dat zij inwoont bij en volledig ten laste is van haar ouders die thans terug legaal in België verblijven, doch dat zij de gezinshereniging niet kan aanvragen gelet op haar meerderjarigheid. De verzoekster heeft tevens opgemerkt dat zij gedurende een zeer lange periode een legaal verblijf heeft gehad en zij heeft desbetreffend ondersteunende stukken voorgelegd.

In de bestreden wordt als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene kwam in oktober 2013 samen met haar ouders naar België en werd op 31.01.2015 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 30.11.2015. op 14.01.2016 werd de beslissing genomen tot intrekken van het verblijf van betrokkene en werd haar op 23.01.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke

verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Zij beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van haar gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat het voor familie onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Betrokkene verklaart dat zij geen enkele binding meer zou hebben met haar land van herkomst. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De overige aangehaalde elementen (opleiding Nederlands heeft gevolgd en nog wenst te volgen) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Uit deze motieven kan niet op afdoende wijze blijken waarom de zeer specifieke situatie van de verzoekster, die in de aanvraag aanvoerde als jong volwassene in te wonen bij en afhankelijk te zijn van haar ouders die momenteel terug een legaal verblijf hebben in België, niet als buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. De gemachtigde motiveert slechts in vage en algemene termen omtrent een "lang verblijf in België" dat niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard omdat de verzoekster zelf verantwoordelijk zou zijn voor deze situatie. De gemachtigde geeft hierbij weliswaar aan dat de verzoekster in eerste instantie gevolg diende te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 januari 2016, doch hieruit kan nog niet blijken waarom het herwonnen legaal verblijf van haar ouders en het gegeven dat zij bij hen inwoont, niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Voor zover de gemachtigde tevens verwijst naar verzoeksters verblijfshistoriek, merkt de Raad op dat de gemachtigde wel erkent dat de verzoekster in oktober 2013 samen met haar ouders naar België kwam en in het bezit werd gesteld van een A-kaart die op 14 januari 2016 werd ingetrokken, maar dat op geen enkele wijze gemotiveerd werd omtrent het gegeven dat verzoeksters ouders, wier verblijfsrecht initieel ook werd beëindigd, momenteel terug een legaal verblijf hebben in België.

Ook waar de gemachtigde ingaat op de in de aanvraag naar voor gebrachte schending van artikel 8 van het EVRM, blijkt hieruit niet afdoende dat er rekening wordt gehouden met het (herwonnen) legaal verblijf van verzoeksters ouders. De gemachtigde stelt enkel, op nogal vage en overwegend rechtstheoretische wijze, dat een tijdelijke verwijdering of tijdelijke scheiding geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt en dat de verzoekster niet aantoont dat haar gezinsleden haar niet zouden kunnen vergezellen naar haar land van herkomst om daar de beslissing over de machtigingsaanvraag af te wachten. Er dient echter te worden vastgesteld dat deze overwegingen een zeer algemeen karakter hebben en dat ook hier niet op een afdoende wijze wordt ingegaan op verzoeksters specifieke situatie (het gegeven dat verzoeksters ouders momenteel opnieuw een legaal verblijf hebben).

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd ten aanzien van de concrete elementen die de verzoekster in haar aanvraag naar voor heeft geschoven.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Zoals hoger reeds gesteld, kan aan de verzoekster geen belang worden ontzegd bij de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Waar de verweerder verwijst naar de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde *in casu* beschikt, merkt de Raad op dat tegenover deze beoordelingsvrijheid een uitdrukkelijke motiveringsplicht staat, die het bestuur oplegt om op afdoende wijze de redenen op te geven die aan zijn beoordeling ten grondslag liggen. De verweerder verwijst ten overvloede nog naar zijn repliek inzake het eerste middel, om te stellen dat de gemachtigde terecht heeft besloten dat het verblijf van de verzoekster geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Een dergelijk verweer is evenwel niet dienstig. De Raad heeft immers een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, vastgesteld, terwijl het verweer, dat de motieven correct zijn, verband houdt met de inhoudelijke beoordeling van de opgegeven motieven. Een inhoudelijke beoordeling van de motieven - hetgeen de materiële motiveringsplicht betreft - kan slechts aan de orde zijn wanneer een beslissing afdoende is gemotiveerd, *quod non in casu*.

Het tweede middel is bijgevolg, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt reeds tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat de overige middelen en middelonderdelen geen verder onderzoek behoeven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE